

МОТИВИ

към **Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения** (ДВ, бр. 64 от 2004 г.; изм. и доп., бр. 2 от 2009 г.; доп., бр. 43 от 2010 г.; изм. и доп., бр. 28 от 2014 г.; изм., бр. 10 от 2016 г. с Решение № 14820 от 10.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10395 от 2014 г.; изм. и доп., бр. 84 от 2016 г.; изм., бр. 41 от 2017 г. с Решение № 9273 от 27.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3002/2015 г. и Решение № 5485 от 2.05.2017 г. на ВАС по адм. д. № 1403/2017 г.; изм., бр. 7 от 2019 г.; изм., бр. 45 от 2020 г. с Решение № 13062 от 3.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3586/2016 г. и Решение № 5419 от 8.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14384/2019 г.; изм. и доп., бр. 68 от 31.07.2020 г.; изм. и доп., бр.88, от 4.11.2022 г.

Промените в Наредба № 1 се налагат за привеждане на националната уредба за адвокатските възнаграждения с възприетото разбиране в Решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/2022 г. на СЕС – че не може да бъде предвидено ограничение за договаряне между адвокат и клиент на възнаграждения в размер по-нисък от размер, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите, каквато според СЕС е Висшият адвокатски съвет.

Предложените промени в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения имат за цел премахване на цялостната концепция за минимален размер на адвокатските възнаграждение, като се променя заглавието на наредбата – Наредба за определяне на възнаграждения за адвокатска работа. По този начин заглавието се привежда в съответствие с чл. 36, ал. 2, изр. посл. от ЗА, който предвижда издаваната от Висшия адвокатски съвет да бъде за размер на възнагражденията „за съответния вид работа“.

Възприема се изцяло принципа, че възнаграждението между адвокат и клиент се определя свободно, с писмен договор между адвокат и клиент (чл. 1 от Наредбата). Като естествена последица от това отпада основанието за търсене на дисциплинарна отговорност по чл. 132, т. 5 от ЗА, защото не е предвиден минимален размер, който адвокатите да спазват.

Приложното поле на Наредбата се свежда до случаите, в които липсва договор между адвокат и клиент, независимо дали възнаграждението ще се определя от адвокатския съвет в случаите по чл. 36, ал. 2 ЗА или от съда в случаите по чл. 38, ал. 1 от ЗА (чл. 2, ал. 1 от Наредбата). Същевременно, без да е предвидено изрично, критериите в Наредбата позволяват прилагането ѝ като ориентир за уреждане отношенията между адвокат и клиент, доколкото чл. 36, ал. 2 от ЗА препраща към Наредбата.

С посочените промени в концептуалния подход на уредбата и премахване на предвидения минимален размер на адвокатските възнаграждения, Наредба № 1 се привежда в съответствие с изискванията на чл.101, § 1 от ДФЕС съобразно тълкуването му, дадено в Решението на СЕС по дело С-438/2022 г. -

В проекта е предвидено заличаване на всички предвидени в Наредба № 1 минимума, независимо от начина на формулирането им и независимо от вида на адвокатската работа, за която могат да бъдат определяни възнаграждения при липса на договор..

Тъй като в Наредба № 1 са въведени понятия, които нямат собствени дефиниции, каквито са понятията „интерес“ и „фактическа и правна сложност“, касаещи определянето на възнагражденията за адвокатска работа, в допълнителните разпоредби е създадена нова разпоредба (§1а), която дефинира тези понятия съобразно установените в законодателството, съдебната практика и обичая критерии, като са използвани по аналогия и дефиниции от ГПК, ЗННД (относно понятието интерес), съответно Правилата на ВСС за оценка на товареността на съдиите – относно фактическата и правна сложност.

Направените промени в Наредбата налагат промяна и в Етичния кодекс на адвоката (приет с Решение № 324 на Висшия адвокатски съвет от 8.07.2005 г., обн., ДВ, бр. 60 от 22.07.2005 г., доп., бр. 43 от 8.06.2010 г., изм. и доп., бр. 31 от 7.04.2023 г.), като в разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от ЗА се премахва етичното задължение към адвоката да уговоря възнаграждение под определените в Наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗА размери.